

Pia Dahl (FP):

Det er ikke så mange måneder siden, vi debatterede dette forslag, det var i marts måned 1988, og Fremskridtspartiet har ikke skiftet holdning til dette problem. Vi ville anse det for at være den lykkeligste situation, om vi kunne tilbyde al medicin til syge mennesker gratis. På den baggrund vil vi godt give vores samtykke til det forslag, vi har her om, at insulin skal være gratis for sukkersygepatienter. Der er tale om en gruppe kronisk syge mennesker, som har et årelangt behov for denne medicin, og det er en medicin, som nok ikke kan misbruges på nogen som helst måde. Naturligvis er vi da stadig væk også opmærksomme på, at der kan være andre grupper – som det også blev nævnt før – som vil sige, at netop deres medicin også skal være 100 pct. tilskudsberettiget. Det vil vi hen ad vejen tage stilling til, hvis der kommer forslag på bordet om det, så derfor vil jeg ikke tage stilling til det på nuværende tidspunkt.

Lis Noer Holmberg (CD):

CD har stor sympati for dette forslag om gratis insulin til sukkersygepatienter. Jeg har selv været meget tæt på diabetikere og har derfor også indblik i disse menneskers problemer i forbindelse med deres sygdom. Jeg ved også, at dette forslag er en genfremsættelse fra januar måned, og jeg har nok lidt svært ved at forstå, at S og SF rejser denne sag netop nu, hvor man forhandler om, hvordan vore medicintilskud skal være fremover, hvem der skal omfattes af disse tilskud, osv.

CD kan ikke i dag give løfter om gratis insulin. Vi vil vente og se, hvad sundhedsministeren lægger frem, og hvad de nuværende forhandlinger på medicinrådet munder ud i. CD har svært ved at pille en enkelt gruppe ud, som S og SF gør det her. Det har vi, fordi vi mener, at skal livsvigtig medicin gøres gratis, skal det gælde alle, der har brug for livsvigtig medicin, som f.eks. hjertepatienter, gigtpatienter, folk, der lider af allergi, og der er mange andre grupper.

Det er så flot, når S og SF vil gøre tingene gratis. Socialdemokraterne sløjfede selv den gratis insulinordning, fordi de kunne se, at der ikke var råd til den. Det er der stadig væk ikke, medmindre der peges på besparelser et andet sted.

Som sagt vil CD ikke være med til at forskelsbehandle. Det er det, SF og S lægger op til her.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti må igen afvise dette forslag. Jeg tror ikke, at der findes ét eneste menneske eller ét eneste parti, der ikke har sympati for forslaget, og som ikke synes, at det kunne være en god idé. Vi kender alle sammen mennesker med livstruende sygdomme, hvis månedlige udgifter til medicin svarer til det, vi andre bruger om året. Skal der virkelig være rimelighed i, at vi vil hjælpe de mennesker, der er truede på livet, hvis de ikke får deres medicin, eller ikke kan leve en normal tilværelse uden, må man simpelt hen lave et lovforslag, der går ud på, at alle disse mennesker får deres medicin gratis. Det vil være det eneste rimelige, og derfor afviser vi forslaget.

Qvist Jørgensen (S):

Jeg synes, jeg kan konstatere en lidt mere negativ stemmeføring hos de fleste af ordførerne. Det synes jeg egentlig er meget kedeligt, fordi det så ikke er så forfærdelig mange, jeg kan sige tak til. Jeg må konstatere, at med de bemærkninger, der er faldet, er der faktisk et flertal i denne sal for sagen. Det vil jeg i hvert fald godt sige tak for til SF – det undrer mig selvfølgelig ikke, når vi sammen er forslagsstillere – men også tak til Fremskridtspartiet, der i denne sag er vedholdende.

Jeg vil godt have lov til at antyde over for fru Lis Noer Holmberg, at jeg havde en forventning om et andet udspil, fordi jeg uden for denne sal har hørt nogle andre bemærkninger end dem, der kom her i dag. Jeg må vel gå ud fra, at det er gruppedisciplinen, der har virket. Det kan så være beklageligt for diabetikerne at iagttage.

Vi er fortsat af den opfattelse, at vi kunne gøre noget ved en del af de udgifter, der er i forbindelse med diabetes. Jeg vil ikke gentage, hvad der tidligere er sagt; det har vi været igennem én gang, og vi kommer igennem det igen i udvalget. Jeg vil dog minde om, at det er en veldefineret, velafgrænset, sygdom med ligeledes veldefinerede behandlingsmetoder, hvor vi har peget på, at insulinen – ikke diætkosten, ikke andre ting, kun insulinen – ønsker vi gjort gratis, efter at den for nogle år siden – og det kan vi alle sammen huske – havde en anden pris. Vi kan også godt huske, at det var Socialdemokratiet, der gjorde den dyrere. Det er altså også Socialdemokratiet, der nu sammen med SF øn-